

[Arentoft]

mig ufatteligt, at SF og VS og DKP ikke vil indse, at såfremt et NATO-land skulle foretage et angreb på et andet land, så fungerer NATO ikke, så falder NATO simpelt hen fra hinanden. Den situation er for mig helt utænkelig. Derfor er al den diskussion, som vi har haft i den senere tid om Airland Battle-2000 og førsteslagsstrategi osv., skudt helt over målet. Disse planer har kun bund i virkeligheden, i det øjeblik NATO angribes og der er tale om, at NATO er i en forsvarsposition. NATO er altså en forsvarsalliance, men SF, VS og DKP vil ikke indse det. Til gengæld kan man sige, at deres holdninger er ret så klare over for NATO. Blot man kunne sige det samme om socialdemokratiet!

Af hensyn til Danmarks forsvarspolitik var det interessant at lege med tanken om, at vi fik en socialdemokratisk regering igen. Dengang vi havde det, gik vi ind for dobbeltbeslutningen, og med et meget stort flertal var der enighed om dansk sikkerhedspolitik. Da socialdemokraterne kom i opposition, skete der en total vending, som er halvhjertet. Man modarbejder vor anseelse og indflydelse i NATO, samtidig med at man siger, at der ikke er noget alternativ til vores medlemskab af NATO. Det er hult og halvhjertet.

Det forfærdelige er, at socialdemokratiet ligesom SF, VS og DKP spiller på frygten for atomvåbnene sammen med fredsbevægelseerne. Det er der stemmer i, er der nogle der mener. I den forbindelse kan jeg da lige bemærke til det, hr. Albrechtsen sagde for lidt siden om de store demonstrationer med tusinder af deltagere osv., at det er altså ikke engang 1 pct. af hele Danmarks befolkning, der har været med i disse demonstrationer. Men man spiller altså simpelt hen bold med Danmarks sikkerhedspolitik af rene og skære partigeoistiske årsager.

Vi er en velfærdsstat, og der er ikke mange lande i denne verden, hvor man har det så godt som i Danmark, men en skønne dag kan vi drukne i velfærd og helt glemme, at det koster noget at bevare dette velfærd. Hvis vi ikke forbliver en fri nation, er det hele ikke noget værd, og derfor er det så uhyre vigtigt, at vi er indstillet på at forsvare denne frihed. Det kræver bred enighed både her i folketinget og i befolkningen, og derfor hviler der et meget, meget tungt ansvar på socialdemokratiet.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg har endnu aldrig oplevet en regering, der ved debatterne herinde ikke var temmelig skamløs i sin selvros. Denne regering er selvfølgelig ingen undtagelse. Ret beset er det økonomiske opsving, der har været tale om i den sidste periode, jo temmelig beskedent, men den fik alligevel ikke for lidt på tangenterne, da statsministeren var heroppe – og navnlig ikke, da hr. Gammelgaard kom bag efter. Statsministeren bedyrede endnu en gang som noget helt selvfølgeligt, at man selvfølgelig ville følge flertallet i sikkerhedspolitikken herinde. Det til trods for, at alle, der sidder her, ved, at det gør regeringen ikke. Det eneste, den gør, er, at den aflirer en lektie, som den har lært udenad hjemmefra, og så regner den med, at det er fuldt ud tilstrækkeligt til at følge flertallet. Men det er det ikke.

Den samme skamløshed kom i høj grad til udtryk i det, hr. Gammelgaard sagde, hvor en lang række af de vedtagelser, der er foretaget i denne sal, blev fremlagt som regeringens skinbarlige politik, til trods for at alle, der sidder her i salen, og temmelig mange uden for ved, at det er vedtagelser, der udelukkende er kommet igennem i kraft af oppositionen, i kraft af socialdemokratiet, SF, VS og i disse situationer det radikale venstre. Det gælder bl.a. miljøområdet. Regeringen har strittet imod, men i sidste ende har den opgivet, og så har den tilsluttet sig, fordi det er mere bekvemt ikke at blive stemt ned i salen, end det er at få det ene nederlag efter det andet.

Samtidig må man sige, at den optimisme, som statsministeren har gjort sig til en mester i at fremlægge – sådan med de store, alfaderlige armsving – har haft konsekvenser. Den har haft nogle ganske uhyggelige konsekvenser. Ikke for statsministerens egne kernevælgerne, ikke for kernevælgerne hos de konservative eller venstre. Der, hvor den virkelige har haft konsekvenser, er for den gruppe, der udgør et meget stort mindretal i dette land. Det, jeg tænker på, er især de arbejdsløse, som allerede har oplevet et indkomstfald på 10 pct. i deres realindkomst, det er børnefamilierne, det er de pensionister, som under valgkampen fik løfte om, at de sandelig ikke skulle røres ved økonomiske indgreb herinde. Det er de selvfølgelig blevet alligevel. Det er